

Udsatte børn kan få kæmpe ar på sjælen

Igen og igen over de seneste år har vi kunnet læse, at diverse private initiativer med sommerlejr m.m. for børn og unge, der er kommet håbløst bagud i skolen, retter de samme børn op på ganske få uger, og det er jo rigtig flot og ros til disse initiativer.

Men er vi virkelig kommet så langt ud, at der skal fonde og andre pengtanke til at redde vore børns indlæring? Var det måske ikke på tide at kigge indad og se, hvad det er, der gør, at udsatte børn og unge ikke får optimal indlæring, når de alligevel skal tilbringe op til 35 timer om ugen på skolebænken?

Der findes så meget viden om børn og unge, der på den ene eller anden måde er udsatte eller marginaliserede, og alligevel bliver det ikke omsat i skolerne på grund af kommunernes økonomi eller vilje til at rette sig efter den viden, der forefindes i tykke rapporter. Kort sagt siger hver rapport, at trives børn og unge, er der optimal mulighed for indlæring, og hvis ikke så det modsatte.

Så disse børn og unge, der er spottede, trives ikke, men i stedet for at sætte massivt ind, når problemerne er der, og se, høre og møde disse børn, lader man dem i stikken og lader andre meget senere samle dem op, når det stikker helt af.

Det efterlader disse børn og unge, der i forvejen har det svært, med nogle kæmpe ar på sjælen, som en sommerskole ikke kan rette op på, og kommunerne soler sig i disse initiativer og kan ikke få armene ned, selv om det koster lidt at have børn med i ovennævnte tiltag, kan det slet ikke måle sig med, hvad det ville koste, hvis kommunerne selv skal betale for initiativer.

Så det, vi har skabt og fortsætter med at skabe i den danske folkeskole, er tabere, der så for få stykkers vegne muntres op med sommerlejr, og hvad med alle de, der ikke kommer af sted?

Selv om initiativerne er nok så gode og indeholder nok så flotte flytninger af faglige indlæringsår, er disse børn og unge svigtede, og de betaler hver dag prisen i folkeskolen.

Den nye skolereform afhjælper desværre ikke ovenstående, da den har et stærkt fagligt fundament, som ovennævnte børn og unge i forvejen ikke kan honorere.

John Madsen
børne- og ungekonsulent, forfatter
Majgårdsparken 15, Esbjerg Ø

Beskåret frihed

Frihed. Hvad er det egentlig?

Når jeg hører frihed, tænker jeg på friheden til at vælge. Men for at vælge skal der være muligheder at vælge imellem, og dem er regeringen ved at tage fra en hel generation. Det, som vi på nuværende tidspunkt ser med finansloven, er, at dem, der allerede har mest, får endnu mere.

Hvor kommer pengene fra? De kommer fra børn, uddannelse, miljø/klima og transport. Det er at fratage en generation mulighederne. Mulighederne for en god barndom og mulighederne for en god uddannelse, der løfter uanset social baggrund.

Dermed fratager finansloven en generation deres frihed. Det sker altså under en regering, der ofte slår sig op på at værne om den personlige frihed. Men for mig at se indskrænker de den

Dagpengedebatten: de ledige ofre og den politiske håndvask

LOUISE W. LINDHAGEN
cand.mag. i historie
Strandboulevarden 38, 2.
Nykøbing F

Med Folketingets åbning er der igen fokus på dagpengesystemet. De politiske skuespillere præger debatten med ligegyldige løfter indhyllet i flamboyante flokler, der hverken løser problemet for de mennesker, der er havnet i en usikker situation eller har konkrete visioner for udviklingen af det danske arbejdsmarked.

Debatten forpurre især af det sproglige udtryk "at falde ud af dagpengesystemet". Som publikum til det politiske skuespil er vi efterhånden så bekendte med udtrykket, at vi ikke tænker over de antagelser, som det skjuler.

Medlidenhed med offeret

For det første udstiller udtrykket den ledige som et offer. Ingen ønsker at falde og som følge heraf at slå sig, ligesom det er de færreste, der falder med vilje. Udtrykket angiver derfor, at den ledige ikke står i en selvforskyldt situation, når han mister sine dagpenge. Resten af samfundet skal have medlidenhed med det ledige offer.

For det andet appellerer udtrykket til vores retfærdighedsans. Fra naturens verden ved vi, at

ikke alle står lige godt. Med retfærdighedskortet forsøger politikerne at retfærdiggøre en kommende lovgivning, der skal lempe reglerne.

For det tredje er udtrykket at falde ud af dagpengesystemet snævert forbundet med antagelsen om, at man har ret til dagpenge. Det er bemærkelsesværdigt, at ingen bruger den alternative formulering, at ledige kan have opbrugt deres dagpengekvote.

Upersonligt monster

Debatten bliver ikke mindre besnærende af at skifte fokus til, hvad de ledige ofte skal reddes fra og af hvem. Problemet ligger i benævnelsen dagpengesystemet, der er det upersonlige monster, der har gjort de ledige til ofre. Der tales sjældent om den bagvedliggende lovgivning vedtaget af et tidligere politisk flertal, og som i virkeligheden er ansvarlig for problemet. I stedet skal vi være politikerne taknemmelig for deres vilje til at samle de ofre op, der er faldet ud af systemet.

Utopi at rense sproget

Med andre ord: Debatten er farvet med ord og udtryk, der "victimiserer" de ledige og gør det muligt for politikerne at fralægge sig ansvaret for tidligere beslutninger. Tidligere regeringspartier er først villige til at donere flere penge til

dagpengesystemet, når de ikke længere er ansvarlige for statslige regnskaber.

Regeringen kan strække replikken så langt som at tale om, at det skal kunne betale sig at arbejde, men i næste åndedrag konstaterer man, at systemet ikke er perfekt og en hensigtsklæring om at løse problemet i kommende trespårforhandlinger.

Efter at have betragtet politisk sprogbug i mange år ved jeg, at det er ren utopi at rense sproget, at gøre det neutralt, så politik kunne blive en ideologisk kamp om indretningen af det gode samfund og ikke en farce baseret på spydige ord og smarte replikker.

Ideologi er forsvundet

I spørgsmålet om dagpengesystemet er det ikke længere indholdet af løsningen, der har betydning. Væk er visioner og ideologiske overvejelser om, hvordan der bedst skabes job, og om der overhovedet bør være et dagpengesystem i en moderne konkurrencevelfærdsstat.

Hvor kunne det være befriende, hvis de politiske flokkelmagere begav sig ud i en pragmatisk og kompromissøgende debat med rod i ideologi. Det ville skabe grobund for at lave den bedste løsning. Men en pragmatisk og kompromissøgende debat er nok for tid i vores demokratiske samfund.

personlige frihed for den nyeste generation.

Magnus Christiansen
htx-studerende
Brorsonsvej 18, Vadskov

Danskernes dilemma

Jeg læste i Jyllands-Postens Indblik 11/10, at muslimer Mohammed Arbab Perveez, der er advokat, fortæller om sit og sin families liv som muslimer. Da jeg læste det, blev jeg igen mere og mere overbevist om, at muslimer er "ulve i fåreklæder".

Der er flere ting, som jeg kunne sætte spørgsmålstegn ved i artiklen. Men jeg vil kun beskrive en enkelt udtalelse, der står på en af de fire sider i Indblik. Advokaten udtaler: »Jeg prøver som muslim at videregive de gode ting fra islam til mine børn.« Altså erkender muslimerne, at der er onde ting i islam. Det er noget, vi alle ved. Nogle mener, at det meste er ondt, men det kan jo altid diskuteres.

Men hvad mener Mohammed selv, der er godt og ondt i islam? Det melder historien ikke noget om. Er sharialovene gode eller onde, er kvindeundertykkelse godt eller skidt, ja, jeg kunne blive ved. Derfor er muslimer "ulve i fåreklæder".

Bag facaden følger herboende islamister konsekvent en strategi for at erobre politisk magt, bl.a. ved at udbrede shariaregler som tørklædet, kønsopdelte skoler, kønsopdelt idræt, halal-mad og kvindelig omskæring.

Danskerne står over for et dilemma, på den ene side at vise tolerance over for kulturel og religiøs forskellighed som en almen demokratisk ret og på den anden side en daglig oplevelse af, at den forskellighed,

der fremhæves af nogle udlændinge, bliver et stort, truende og uoverskueligt problem. Et eksempel på dette dilemma er debatten om muslimers praktiseren af sharialoven.

Erik Mortensen
byrådsmedlem, Skive (DF)
Kybehuse 153, Roslev

Det kan gå hurtigt

Sygeplejerske Yogi Vilhelmsen kommenterer i læserbrev 11/10, at der kunne foreligge svar på analyser før stuegang, hvis laboranter mødte kl. 05, hvad der kunne spare en indlæggelsesdag. Det er ikke nødvendigt. På Vejle og Kolding Sygehus har vi siden 2009 kunnet levere svar på et meget stort analysepertoire inden en time efter prøvetagning til glæde for akutte og indlagte patienter og i god tid før stuegang.

Det skyldes, at vi har prioriteret patienters varetagelse og driftsrationalitet i sygehuset og til det formål fundet på og udviklet et system, så blodprøver er fremme på laboratoriet i løbet af 40 sekunder. Systemet hedder Tempus og er udviklet af os sammen med firmaet Time-dico.

Det udbygges til stadighed og er nu på under fem år installeret på 22 danske hospitaler. Samtidigt med at det har nedsat ventetid og behandlingstid for patienter, er det blevet en global eksportsucces med en ordrebeholdning for firmaet på ca. 200 mio. kr. Man kan godt behandle patienter både hurtigt, godt og etisk på samme tid, hvis man tænker lidt traditionelt.

Ivan Brandslund
laboratoriefachef, professor
Laboratorietcentret, Vejle Sygehus

Kulturen i provinsen beskæres

Mogens Jensen
kulturordfører (S)

Bertel Haarders vigtigste mission for dansk kulturliv er efter kun fem måneder i jobbet allerede kuldsejlet. I mange tiltrædelsesinterviews i medierne og på mange møder rundt omkring i landet har kulturministeren gjort sig til talsmand for, at han ville være ministeren, der sikrede at landsdelene uden for Hovedstadsområdet fik bedre muligheder for at give kunst- og kulturtilbud til befolkningen.

Det er, med socialdemokratiske øjne, en rigtig sympatisk idé, for der er behov for, at vi med de statslige støtte kroner sikrer, at det understøtter kunst og kultur i hele landet.

Men Bertel Haarder og regeringen går desværre den stik modsatte vej. Med regeringens finanslov for 2016 lægges der op til at provinsens kulturinstitutioner får frataget millioner af statslige støtte kroner. Vi venter stadig på ministeriets endelige tal, men det kommer formentlig til at dreje sig om mindst 200 mio. kr. ud af de 600 mio. kr., der skal spares over de næste fire år.

Bl.a. teatre, musikpillesteder og museer i Nordjylland, Midt- og Vestjylland, Østjylland, Sydjylland, Fyn, øvrige Sjælland og Bornholm bliver dermed udsat for det største dræn af kulturen i provinsen i nyere tid. Man kan derfor undre sig såre over, at Bertel Haarder er gået så kraftigt ud med meldinger om det stik modsatte, nemlig at han vil styrke kulturen i provinsen. Det, kan alle jo allerede nu se, ikke holder en meter.

At ministeren for få uger siden gjorde et stort nummer ud af, at han flyttede 3 mio. kr. fra kulturaf-talen i hovedstadsregionen til Jylland, virker jo helt urealistisk, når han kort tid efter skærer mange flere millioner af samme steder.

En snes stillinger nedlægges

Nogle af dem, der rammes hårdt, er landsdelsorkestrene, som i 2016-19 samlet skal skære 11,2 mio. kr. fordelt på de fem landsdelsorkestre: Odense, Aarhus, Aalborg og Sønderjyllands Symfoniorkestret samt Copenhagen Phil. Da hovedparten af orkestrenes omkostninger går til løn, vil besparelsen betyde nedlæggelse af mindst 20 stillinger. Det vil være et klart tilbageslag for formidlingen af klassisk musik og for et sundt og frodigt lokalt musikmiljø i landsdelene.

Også ambitionerne om gennem folkeskolereformen at sikre børn og unge bedre mulighed for at møde kunst og kultur over hele landet rammes af nedskæringer. Børneteaterinstitutionen Teatercentrum, der har som hovedformål at give børnene levende teateroplevelser i skolen står til en samlet besparelse på 10 pct. over de kommende år.

Op for landets højskoler, der om noget bidrager til udviklingen i yderområderne, kommer besparelserne på 50 mio. kr. også til at ramme hårdt.

Det er fair nok, at kulturministeren har en vision om mere kultur i provinsen. Men når regeringens konkrete politik går den stik modsatte vej, er ministerens vision jo helt utroværdig.

DELTA I DEBATTEN

Send gerne et læserbrev til
Morgenavisen Jyllands-Posten på
debatt@jp.dk.

Vi bringer kun indlæg alene
sendt til JP og beder om, at
indlæg markeres med "Kun for
JP".

Vi forbeholder os ret til
forkortelser.

Breve sendes til:
Debatredaktionen,
Jyllands-Posten, Grøndalsvej 3,
8260 Viby J.